

[Carsten Raft.]

førtes tilslutning til loven — socialdemokratiets trækken tov kunne ikke forhindre det —, og der blev givet ordentlige regler for disse mennesker. Og for at gå videre i registeret! Når vigtige spørgsmål skal til behandling i kommissionen, og alle mulige arbejderrepræsentanter bliver tilkaldt, kender regeringen og socialdemokratiet ikke funktionærgruppen, så er der ingen mulighed for at tilkalde den, til trods for at dens interesser skal særlig varetages. Som jeg nævnte forleden dag i spørgetiden: om de mest enkle forbedringer — noget, som kan ordnes på en eftermiddag i ministeriet — som f. eks. en forbedring af loven om tilsyn med pensionskasser, skal man i årevis trækkes med ministeriet og tigge og bede det om at få sagen igennem.

Jeg tror nok, det socialdemokratiske synderegister og den konservative aktivitet er så klart stillet op overfor hinanden, at vi ikke skal sammenligne de to partiers synderegistre. Men det værste af det alt sammen er, at det ærede medlem hr. Gustav Pedersen stadig forlanger sig betragtet som en funktionærpave, hvis ufejlbarlighed skal anerkendes af regeringen, og mener, at det eneste retfærdige er, at kontormedhjælperforbundets synspunkter og forhold skal være udslagsgivende for hele den øvrige funktionærstand. Man vil tvinge alle funktionærforhold ind under Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund og Dansk Arbejdsmandsforbunds arbejde og grundsynspunkter, til trods for at der udenfor er en stor funktionærgruppe, der ikke vil gå ind under de regler, ligegyldig hvilke dispositioner det ærede medlem træffer. Det er for dem vi har åbnet vej. Det er skadeligt for funktionærstanden, det er til stor skade for titusinder af mennesker, at det ærede medlem ustandselig vil se på tingene med skyklapper på, udfra et ganske snævert fagforeningssynspunkt. Jeg tror, funktionærerne efterhånden forstår det. Jeg er taknemlig for, at denne diskussion er kommet i gang til yderligere klaring af spørgsmålet. Jeg siger det ærede medlem tak for anledningen.

Kirkeministeren (Frede Nielsen): Der er under diskussionen i går og i dag i denne sal blevet rejst krav om statspolitisk aktion med hensyn til Sydslesvig. Hvorpå begrundes man nu dette krav, hvilken saglig vægt lægger man i dette krav? Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen sagde i går, at danskheden er mere fæstnet dernede, end man vel fra første færd havde turdet regne med, og det er glædeligt, at

det ligger således. Der er en god forklaring på omfanget af denne vækst. Det er for det første ganske klart, at der har været tale om nogen skjult danskhed, der nu er kommet frem. Det er klart, at de rystende oplevelser, som hele Tyskland er gået igennem, har haft meget stor indvirkning. Det er også givet, at Tysklands usikre forhold og elendighed og trykket af flygtningene og meget andet har spillet ind. Det gik stærkt fremad dernede en tid — jeg må måske sige uden at lægge mig alt for stærkt ud med de meget yderliggående kredse, at det en tid måske endda gik lidt for uforsigtigt stærkt frem, man tog elementer med, som man burde have været noget varsomere med. De talte med, de fyldte op, men det var usikkert materiale. Man må imødesee en vis afskrivning. Der har desværre været visse beklagelige tilfælde, jeg behøver blot at minde om tilfældet Bechmann. Man glemte, at kravet om national kvalitet må overskygge ønsket om kvantitet. Det er hverdag nu dernede, det betyder forstærket kamp og øget tryk, det er for at bruge det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens ord: anden fase nu, og som det ærede medlem selv sagde det, noget af det, som var midlertidigt, skiller sig ud. På denne baggrund står kravet om nu at gå til statspolitisk aktion unægtelig meget svagt. Vi afviste som bekendt tidligere noget sådant, og denne afvisning skete i en tid, da tilslutningen i Sydslesvig var meget stor og syntes at kunne fortsætte. Vi afviste det i en tid, da Tyskland var afmægtigt, og da der rådede elendige forhold, og man kunne regne med stor tilslutning under alle omstændigheder. Vi afviste statspolitiske krav både i noten af 19. oktober 1946 og i vort memorandum af 31. januar 1947. Nogle fandt denne note for vidtgående, andre fandt, at den burde have været betydelig mere vidtgående, men vi gik sammen ind i dette fællesskab. I fællesskab afviste vi statspolitiske krav, fordi der ikke var tale om nogen afklaring. Men — som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen også påviste det i går — der er heller ikke i dag tale om nogen endelig afklaring. Endnu ligger det meget ubestemt — for at citere det en gang til: det midlertidige skiller sig ud nu; hvor lidt eller hvor meget ved ingen. Den virkelige styrke kendes ikke, hverken for i dag eller i morgen. Der er tværtimod — det må vi konstatere — et vist omend svagt tilbageslag, og iøvrigt ville en fastsættelse af en afstemningstermin være et greb i tilfældighedens pose.

Der er en ting, jeg beder de ærede medlem-